

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/226/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715205222
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2715205222.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: K. C., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, H., o zaplatenie 4.620,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 5C/384/2015-36 zo dňa 21. marca 2017, v časti splatnosti priznanej istiny vo výroku I., v časti, v ktorej súd žalobu zamietol vo výroku II. a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania vo výroku III., takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.385,49 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.127,81 eura od 28.5.2015 až do zaplatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti p o t v r d z u j e .
- III. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom, výrokom I. súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3.385,49 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.127,81 eura od 28.5.2015 do zaplatenia a to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 50 eur mesačne, splatných vždy do posledného dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku, s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 38,80 %.

2. Rozsudok súd prvej inštancie po citácii § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), § 52 ods. 1 až 4, § 517 ods. 1 a 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ) vecne odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne iba čiastočne. Súd mal predloženými dôkazmi preukázané, že medzi stranami vznikol záväzkový vzťah zo zmluvy o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 5.000 eur s dohodnutým úrokom vo výške 15,9 % ročne a ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 120 mesačných splátkach vo výške 84,21 eura zahŕňajúcich splátku príslušnej istiny a úroku splatných vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca. V zmluve bol uvedený termín splatnosti 1. anuitnej splátky 20.6.2013, splatnosť úveru dňa 22.5.2023, výška RPMN 18,11 %, priemerná výška RPMN 19,47 % a celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 10.344 eur. Súd preskúmal zmluvu o spotrebiteľskom úvere z pohľadu náležitostí, ktoré má zmluva obsahovať podľa § 9 ods. 2 cit. zákona a zistil, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať

k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia ako náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a súčasne neobsahuje ani termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona. Zmluva obsahuje len údaj o počte splátok 120, výšku splátky 97,51 eura a to, že splátka má byť uhradená do 20. dňa v mesiaci. Z uvedeného ale nie je zrejmé, aká časť splátky pohľadávky je určená na splátku istiny a aká časť na splátku úroku. Tieto údaje neobsahujú ani všeobecné obchodné podmienky žalobcu, ktoré patria k zmluve, pričom tieto neboli podpísané zo strany žalovaného a rovnako ani sadzobník poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) z. č. 129/2010 Z.z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky), čo je práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť). Podľa citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) v úverovej zmluve musí byť uvedená konečná splatnosť úveru. Predmetná zmluva obsahuje len údaj 120 mesačných splátok, pričom uvedené nemožno považovať za presnú časovú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru pre túto konkrétnu zmluvu a preto súd konštatuje, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania údaj o konečnej splatnosti úveru neobsahuje.

3. Vzhľadom na vyššie uvedené chýbajúce náležitosti zmluvy súd považoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere za platnú a úver za bezúročný a bez poplatkov (dohodnutých aj nedohodnutých) v súlade s § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. Keďže si žalovaný svoj dlh nesplnil riadne a včas, súd mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.385,49 eura, ktorá predstavuje istinu vo výške 3.127,81 eura, teda poskytnutý úver v sume 5.000 eur bez úrokov a bez poplatkov po odpočítaní zaplatených splátok v sume 1.872,19 eura, čo mal súd preukázané z prehľadu splátok, a ku ktorej súd pripočítal žalobcovi priznaný úrok z omeškania v sume 255,39 eura vypočítaný z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru a ďalej pripočítal úrok z omeškania v sume 2,29 eura vypočítaný sadzbou 5 % ročne z omeškaných splátok odo dňa nasledujúceho po splatnosti. Na základe uvedeného súd žalobu vo zvyšnej časti týkajúcej sa úrokov a príslušenstva k nim patriaceho zamietol.

4. Keďže žalovaný nezaplatil svoj dlh riadne a včas, dostal sa do omeškania, čím žalobcovi vzniklo právo na úroky z omeškania zo sumy priznanej súdom. Súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.127,81 eura od 28.5.2015 do zaplatenia v zmysle žaloby, pretože takto priznaný úrok z omeškania nepresahuje zákonný úrok z omeškania v zmysle nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Súd však úrok z omeškania priznal len zo sumy priznanej istiny vo výške 3.127,81 eura, na ktorú vznikol žalobcovi nárok a teda len s touto sumou sa žalovaný dostal do omeškania.

5. Súd v súlade s § 217 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) povolil žalovanému splácať pohľadávku v splátkach vo výške 50 eur mesačne, ktorých výšku a podmienky zročnosti určil, z dôvodu, že súd má za to, že nie je v schopnostiach žalovaného splatiť celý dlh naraz s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Výšku určených splátok súd považuje za primeranú k výške priznanej pohľadávky a pomerom žalovaného a zároveň povolením splácania dlhu v splátkach nebudú ohrozené práva žalobcu, a to vzhľadom na osobu žalobcu a výšku priznanej sumy.

6. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, 2 CSP a žalobcovi podľa pomeru jeho úspechu vo veci priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,80 %. Žalobca si v podanej žalobe uplatnil zaplatenie sumy 4.620,26 eura a celkove mu bolo priznaných 3.385,49 eura, čo predstavuje úspech na 69,40 % a neúspech na 30,60 %. Za týchto okolností vzniklo žalobcovi právo na náhradu trov konania v podiele čistého úspechu 38,80 %. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej súd povolil žalovanému dlžnú sumu splácať v splátkach vo výške 50 eur, v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že konečná splatnosť úveru je uvedená

v čl. 1.2 zmluvy ako splatnosť úveru, a to dňa 22.5.2023. Tvrdenie súdu o chýbajúcom údaje o konečnej splatnosti úveru teda nie je pravdivé. Zo zmluvy vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (VOP), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy nasledovne: výška anuitnej splátky 84,21 eura, termín splatnosti 1. anuitnej splátky 20.6.2013, počet anuitných splátok 120 periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky mesačne, v 20. deň kalendárneho mesiaca. Z uvedeného teda vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a že rozdelenie splátok na istinu a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka, banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné Informácie o spotrebiteľskom úvere. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické) plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Výška anuitnej splátky sa nemení. Plynuté sa mení výška a pomer istiny a úroku. Z toho vyplýva, že na začiatku úverového vzťahu najväčší podiel celej splátky bude tvoriť úrok a naopak na konci bude najväčší podiel splátky predstavovať istina, čiže každou ďalšou splátkou sa splácaný úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje.

8. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň, termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou sadzobníka, a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný.

9. Bod 2.5.5. obchodných podmienok určuje poradie uspokojovania pohľadávky nasledovne: Všetky platby, ktoré banka v priebehu splácania úveru prijme od klienta (alebo tretej osoby) na splatenie úveru, sa započítavajú na úhradu pohľadávok banky voči klientovi v nasledovnom poradí: (a) dlžná a splatná istina, ako prvá v poradí; (b) dlžné a splatné úroky, ako druhé v poradí; (c) dlžné a splatné úroky z omeškania a zmluvné pokuty, ako tretie v poradí; (d) dlžné a splatné odmeny, poplatky, výdavky a iné náklady banky ako štvrté v poradí; pričom konkrétnu pohľadávku v rámci príslušného poradia, na ktorú bude platba započítaná určí banka s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu.

10. V prospech argumentácie banky svedčí aj rozsudok Európskeho súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.

11. Z uvedeného vyplýva, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako „VOP alebo OR“) alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy.

12. Článok 10 ods. 2 písm. h) (výška, počet a frekvencia splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia) a písm. i) (právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy) smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi

splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Uvedeným výrokom Európsky súdny dvor potvrdil, že banka na spôsob uvádzania týchto povinných náležitostí úverovej zmluvy nazerá správne a rozsah, v akom jednotlivé náležitosti uvádza, je pre spotrebiteľa postačujúci pre posúdenie rozsahu jeho záväzku.

13. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky, a zároveň, štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takéto presný rozpis v zmluve uvádzať.

14. Žalobca poukazuje aj na aktuálnu judikatúru, konkrétne na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 12Co/149/2016-60 zo dňa 15.2.2017, Krajský súd v Trenčíne uzneseniami č.k. 6Co/68/2017-46 zo dňa 28.2.2017 a č.k. 6Co/84/2017-57 zo dňa 28.3.2017, ktorými tiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Biróová. Súd vyslovil názor, že úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Žalobca nesúhlasí s tým, aby bol žalovaný zaviazaný splácať dlh v splátkach vo výške 50 eur mesačne z dôvodu, že priznaním možnosti plnenia dlhu v splátkach súd rozhodol v rozpore so zákonom. Rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Priznaním splátok vo výške 50 eur súd priznal žalovanému splácať úver v nižšej výške, než v akej mal hradiť úver v zmysle zmluvy (84,21 eura). Namiesto určitej sankcie za to, že si žalovaný neplnil svoje zmluvné povinnosti, bol teda žalovaný touto formou za porušenie zmluvy „odmenený“. Takéto rozhodnutie súdu by bolo motiváciou pre klientov banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti, pretože ich porušením v konečnom dôsledku získajú nižšiu splátku, a teda výhodnejšie postavenie ako pôvodne zmluvne dohodnuté. Výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností, nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou Civilným sporovým poriadkom. Vzhľadom na čas od podania žaloby na súd mal žalovaný možnosť prejavíť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať a tým preukázať, že mohol priebežne peňažný dlh splácať aspoň v akej takej výške, ktorá by bola primeraná jeho finančným možnostiam. Žalovaný tak neuskutočnil a počas celého súdneho konania neuskutočnil ani jednu úhradu. Poslednú úhradu uskutočnil 20.2.2015. K hľadiskám, ktoré sú v tomto smere významné, patrí predovšetkým výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného a v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, osobné pomery strán, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, skutočnosť, či by prípadné nesplnenie stanovenej povinnosti v lehote troch dní nebolo v riešenom prípade pre žalobcu príliš ťaživé. Súd musí prihliadať nielen na pomery žalovaného, ale aj na záujmy žalobcu. Znamenalo by to možnosť splácať prisúdenú istinu viac než 8 rokov a v konečnom dôsledku by takáto lehota bola neprimeraná okolnostiam daného prípadu a odporovala by požiadavke spravodlivého riešenia veci. V súvislosti s uvedeným žalobca poukázal na rozhodovaciaj prax súdov.

16. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

17. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné v časti výroku I., v

ktorom súd prvej inštancie povolil žalovanému splácať dlh v splátkach a v ostatných častiach odvolanie dôvodné nebolo.

19. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi (okrem splatnosti priznanej istiny s úrokom z omeškania). Pre úplnosť je potrebné uviesť nasledovné:

20. Predmetom nároku žalobcu bolo zaplatenie istiny 4.620,26 eura, úrokov 257,43 eura, úrokov z omeškania 2,97 eura, úroku vo výške 15,90 % ročne z nezaplatennej istiny od 28.5.2015 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 4.620,26 eura a úrokov 257,43 eur od 28.5.2015 do zaplatenia a náhrada trov konania. Žalobca sa nároku na zaplatenie dlhu domáhal zo záväzkového vzťahu, z úverovej zmluvy č. 49670 uzavretej medzi stranami sporu 20.5.2013, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky vo výške 5.000 eur. Žalovaný vykonal úhrady v celkovej výške 1.872,19 eura, ktoré boli započítané na istinu 379,74 eura, na úroky 1.309,63 eura, na poplatky 180 eur a na úroky z omeškania 2,82 eura.

21. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 3.385,49 eura s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.127,81 eura od 28.5.2015 do zaplatenia, pričom žalovanému povolil dlh splácať v mesačných splátkach po 50 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. S prihliadnutím k rozsahu odvolaniu žalobcu bola predmetom prieskumu odvolacieho súdu časť výroku prvoinštančného súdu v zamietajúcej časti, v ktorej súd žalobcovi nepriznal žalobou uplatnený nárok v časti príslušenstva pohľadávky (úrokov), v časti priznanej splatnosti istiny s úrokom z omeškania a trov konania z dôvodu, že zmluva neobsahovala zákonom predpísané náležitosti a preto súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov a z dôvodu, že neboli splnené predpoklady pre možnosť splácať dlh v splátkach.

22. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

23. V zmysle citovaného ustanovenia mal súd možnosť lehotu troch dní na plnenie v zmysle citovaného ustanovenia CSP predĺžiť, teda určiť, že peňažné plnenie možno plniť v splátkach a zároveň mal určiť výšku splátok a podmienky splatnosti. Súd musí takýto výrok riadne odôvodniť s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania. Pri priznaní výhody splátok žalovanému musí súd zohľadniť najmä výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného a v konaní prejavenu snahu o plnenie, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia celého dlhu v prípade nedodržania splácania splátok. Je pritom na úvahe súdu, či po oboznámení sa s relevantnými skutočnosťami (vykonanými dôkazmi) výhodu splátok povinnému žalovanému umožní alebo nie, v akom rozsahu a za akých podmienok. Platí ale, že pokiaľ povinný žalovaný o umožnenie uhradiť dlh v splátkach v priebehu konania požiadala, súd sa s tým musí zaoberať a riadne vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia, čo sa v danom prípade nestalo.

24. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný v konaní navrhol zaplatiť dlh v splátkach. Do vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie súd pri posudzovaní doručenia písomní vychádzal z fikcie doručenia (žaloby s prílohami, výzvy, predvolania na pojednávanie), čo vyplýva zo zápisnice z pojednávania z 21.3.2017 (č.l. 34). Žalovaný si prevzal rozsudok (doručenka na č.l. 47) a odvolanie (doručenka na č.l. 73) a na doručené písomnosti žiadnym spôsobom nereagoval. Súd prvej inštancie nemal splnené zákonné predpoklady k tomu, aby umožnil zaplatiť žalovanému dlh v splátkach. Žalovaný takúto možnosť nenavrhol v rámci svojej obrany a tiež nepreukázal relevantné skutočnosti (tak, ako sú vyššie uvedené) na to, aby mu bolo umožnené dlžnú sumu zaplatiť v splátkach.

25. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., v ktorom bolo žalovanému povolené zaplatiť dlh v splátkach zmenil podľa § 388 CSP a zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v zákonnej lehote 3 dní.

26. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

27. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

28. V danej veci bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená úverová zmluva dňa 20.05.2013, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 5.000 eur. Úver sa žalovaný zaviazal zaplatiť v mesačných anuitných splátkach v počte 120 po 84,21 eura pri dojednanej úrokovej miere 15,9 %, p.a. ZoSÚ vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom takejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany záväzkovo-právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 9 ods. 2 ZoSÚ stanovuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, teda s rozčlenením jednotlivých čiastok, nestačí uviesť len celkovú výšku splátok. Zo základného gramatického výkladu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je zrejmé, že požiadavka na to, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola ako náležitosť uvedená výška, počet a termíny splátok sa vzťahuje osobitne ako k istine, tak k úrokom, ako aj k iným poplatkom. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného ustanovenia musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok ako istiny, tak aj úrokov, ako aj iných poplatkov, aby bolo zrejmé, koľko z každej splátky sa započítava na istinu, koľko na úroky a koľko na poplatky. Podľa názoru súdu zákonodarca pristúpil k prijatej právnej úprave po predchádzajúcich skúsenostiach, kedy bolo bežné, že veriteľ si započítaval splátky najprv na úroky, poplatky a rôzne sankcie a až naposledy na istinu (nebolo to v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka), čo ale spôsobovalo nepríjemné zadlžovanie spotrebiteľov a narastanie ich dlhu. Pre spotrebiteľa (dlžníka) je dôležité, aby sa splátka započítava proporcionálne na všetky zložky, t.j. istinu a aj úroky a nie v prevažnej miere najprv na úroky a poplatky a až neskôr na istinu, pretože takýto spôsob započítavania splátky zvyšuje celkovú cenu plnenia. Predložená úverová zmluva zo dňa 20.05.2013 takýto konkrétny splátkový kalendár neobsahovala. Takáto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára výhodnosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho prijateľný, resp. aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej žalobcu za poskytnutý úver. Podstatným v danom prípade je to, že pokiaľ zákon kladie dôraz na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať aj ďalšie náležitosti - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, musí to obsahovať samotná zmluva. Ak žalobca tvrdí, že predloží spotrebiteľovi na požiadanie amortizačnú tabuľku, niet dôvodu, aby spotrebiteľovi nepredložil tabuľku, ktorá by zrozumiteľne uvádzala prehľad splátok (v zmysle zákona) pri uzatváraní samotnej zmluvy. Rovnaký právny názor vyslovil aj NS SR v svojom rozsudku zo dňa 29.11.2017 sp. zn. 7Cdo 128/2016 a 7Sžo 61/2015 z 28.6.2016.

29. Je pravdou, ako na to poukazuje žalobca v odvolaní, že v rozhodnutí Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 o návrhu na začatie prejudiciálne v konaní podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19.12.2014 a ktorý súvisí s konaním žalobcu proti Kláre Bíróovej súdny dvor uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú ustanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení z článku 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

30. Otázka priameho účinku právnych noriem EÚ sa vo všeobecnosti týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú právnu normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku Smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto prípade veriteľ proti spotrebiteľovi) v zásade platí zákaz priameho (horizontálneho) účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe jednotlivci.

31. Uzané vnútroštátne výkladové metódy vytvárajú právny rámec pre realizáciu povinností súladného výkladu vnútroštátnych noriem s právom EÚ. To ale neznamená, že tieto metódy môžu viesť k akémukoľvek výsledku, len aby bol dosiahnutý cieľ smernice. Súdny dvor už sám stanovil medze, ktoré súladný výklad má, hoci by sa opieral o uznanú vnútroštátnu metódu. Súdny dvor tieto medze prehľadne zhrnul vo veci C-212/04 rozsudok Súdneho dvora z 4.7.2006 keď uviedol, že povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem (proti zákonu) vnútroštátneho práva (aj rozsudok C-105/03 zo 16.6.2005, C-268/06 z 15.4.2008). Vzhľadom na explicitné znenie zákona v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov by súdy, ak by vyložili toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny a úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná bez poplatkov doslova „zlomili“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradili Smernicou (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko ale nejde o priamy účinok Smernice, ale účinok nepriamy, takýto postup nie je možný preto, lebo by išlo o výklad práva contra legem. Na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so Smernicou je potrebné ZoSÚ novelizovať zosúladiť s textom Smernice, inak by bola porušená zásada právnej istoty (výkladom contra legem). Následkom citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ je nová legislatívna zmena od 1.5.2018 (vykonaná novelou zák. č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení zákon o bankách), kde sa uvádza, že vzhľadom na toto rozhodnutie sa upravuje náležitosť zmluvy tak, že sa nahrádza rozčlenením pojmom frekvencia. Je teda evidentné, že zákonodarca pristúpil k legislatívnej zmene a súd nemôže vykladať sporné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalobcu. Požadovaný výklad sporného ustanovenia bude možný pri posudzovaní zmlúv uzavretých po účinnosti spomenutej novely (aby neodporoval princípu zákazu retroaktivity). Podstatným je, že znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v dotknutom ustanovení sa dostalo do konfliktu so smernicou, čo sa zistilo až po vydaní uvedeného rozsudku Súdneho dvora EÚ. Eurokonformný výklad nemôže nahradiť znenie zákona a správne na takúto situáciu zareagoval zákonodarca a prijal novelu sporného ustanovenia.

32. S ďalším odvolacím argumentom žalobcu sa odvolací súd už nezaoberal (či zmluva obsahuje konečnú splatnosť úveru) pretože to nepovažoval pre rozhodnutie vo veci samej za rozhodné. Posúdenie aj tejto spornej otázky vzhľadom na prijaté závery uvedené vyššie by nemali za následok priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu.

33. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v rozsahu napadnutom v odvolaní, vo výroku II. a III. potvrdil.

34. Žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. Vzhľadom na to, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, odvolací súd rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva podľa čl. 4 ods. 2 CSP.

35. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).